

Γιάννης Παναγιωτάκης

Εις το Όνομα της Θλίψεως

Γιάννης Παναγιωτάκης

Εις το Όνομα της Θλίψεως

Βιογραφικό

Γεννήθηκε το 1975 στην Αθήνα. Σπούδασε «Ανώτερα Θεωρητικά Μουσικής» (Μονωδία, Μελοδραματική, Ενορχήστρωση) και Ιστορία της Τέχνης με ειδίκευση στη Δυτική Μεσαιωνική Τέχνη, Εικαστικές μορφές του θεολογικού Λόγου, και Μεσαιωνική Θεολογία 5-15ο αιώνα.

Εργάζεται ως Ραδιοφωνικός Παραγωγός και είναι επίσημο μέλος της CM-Association στο Nashville Tennessee. Ιδρυτής και Δημιουργός 5 Θεματικών Μουσικών Ραδιοφωνικών Σταθμών παγκοσμίου κάλυψης μέσω δορυφόρου την περίοδο 2003-2009. Το 2004 εκδόθηκε στη Γερμανία το πεζογράφημα του «Ερινύες». Άρθρα και δοκίμια του, κυρίως λογοτεχνικού και θεολογικού περιεχομένου δημοσιεύονται τα τελευταία χρόνια σε πλήθος εντύπων σε Ελλάδα, Γερμανία και Ηνωμένες Πολιτείες.

Τίτλος του Πρωτοτύπου: **“Εις το όνομα της Θλίψεως”**

Συγγραφέας: **Γιάννης Παναγιωτάκης**

ISBN: 978-960-93-4182-0

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#), [Χαριτίνη Ξύδη](#)

Σειρά: *εν καινώ*, Αριθμός σειράς: 11

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 18/06/2012

Μέγεθος Αρχείου: 1 Mb

Σελίδες: 32

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria, 14

*Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού,
του μεταφραστή ή του εκδότη*

Αντί Προλόγου

Και η Ανάληψη επισκίασε την χαρά την Ανάστασης... και δεν υπήρχε πια παραμυθία σε αυτή την μετάβαση, αν και τόσο υπέρλογη στην ουσία του φαινομένου, παρέμενε αποχωρισμός, μια φυσική απουσία, Θάνατος δίχως Νέκρωση. Και η ψυχή μου γονάτισε έως εδάφους, ψελλίζοντας «Σ' αγαπώ». Έκτοτε περιφέρομαι στο όρος Χωρήβ. σαν τον Ηλία κι εγώ, περιμένοντας να σε δω ξανά, όχι μέσα από τα φαινόμενα που σέρνουν φόβο, όχι μέσα από τον άνεμο που γκρεμίζει τα λάθη, από τον σεισμό που αναδημιουργεί καταστρέφοντας και απ την φωτιά που ολοκληρώνει τον εξαγνισμό, δεν ήσουν εκεί.

Στην πνοή του ανέμου θέλω να σαι, που μπορεί να με αγκαλιάσει, που μπορώ να το νιώσω, που μπορώ να σε νιώσω.

(Γ Βασ.19:9,12)

Τίτλοι Τέλους

Οι λέξεις μου στασιαζόμενες άρχισαν να ξεπηδούν μέσα από τις σελίδες του βιβλίου, κάθε φράση που έγραψα άρχισε να παίρνει την μορφή που συμβολικά αντιπροσώπευε. Έννοιες, φιγούρες εφιαλτικές σε ένα ακόμα πιο απόκοσμο τοπίο που ολοένα ξεδιπλώνονταν απειλητικά.

Έμεινα να κοιτάζω αυτό που ήδη είχε ξεκινήσει να συντελείται.

Δεν ήταν τόσο το ασυνήθιστο του φαινομένου όσο το γεγονός πως ό,τι βρισκόταν σε εξέλιξη ήταν δικό μου, Γέννημα της δικής μου όχι Φαντασίας, Ψυχής, σκέψεις και λέξεις που ακατάπαυστα ξεπηδούσαν μέσα από την θλίψη μου, τις έκανα λέξεις σε μια απέλπιδα προσπάθεια να τις εξορίσω. Ψάχνοντας την λύτρωση, τις σχηματοποίησα, και αυτές μη μπορώντας πια να χωρέσουν μέσα τους τόση Αλήθεια, επαναστάτησαν.

Θέλησαν να δραπετεύσουν μέσα απ τις σελίδες που τις αιχμαλώτισα, θέλησαν να πάρουν υπόσταση, να εκδηλώσουν τον θυμό και την οργή τους, και όλα αυτά εναντίον μου!

Προσπαθούσα να καταλάβω, παρατηρώντας στωικά, Όλα ήταν δικά μου, και εγώ εκεί, μέσα σε αυτό τον εφιάλτη.

Η αντίδραση δεν ήταν καν επιλογή μου, διέκρινα στην ανταπόδοση μια κάποιας μορφής δικαιοσύνη. Όχι εξιλέωση, δικαιοσύνη.

Δεν υπήρχε φόβος μέσα σε αυτή την διαδικασία, μονάχα μια συναίσθηση υπαιτιότητας... Δηλητηρίασα τον εαυτό μου στο όνομα της Αγάπης! Έβλεπα το περιεχόμενο της ψυχής μου σε εικόνες.

Εικόνες που μεταφορικά απέδωσα, έτοιμες κυριολεκτικά να με καταπιούν.

Υπήρχε ένας δρόμος, όμορφος αλλά άδειος... να, και ένας ακόμα, λίγο πιο κάτω, μα και εκεί μονάχα εγώ βρισκόμουν. Μπορούσα να περπατώ, όσο αργά ή γρήγορα επιθυμούσα, μπορούσα να σταματώ κατά βούληση και να χαζεύω άσκοπα δεξιά και αριστερά, σπαταλώντας τον χρόνο μου, σε μια άτυπη αναμονή της δικής της άφιξης της δικής της παρουσίας. Και ένιωθα αυτή την αναμονή σαν Θάνατο, και εκείνη δεν ήταν πουθενά, παρά μόνο μέσα μου!

Είπα στην Ψυχή μου... να κοιτάξει ψηλά, το προσπάθησα, μόνο σύννεφα όμως...!

Απελπισία!

Ποιος μου κρύβει τον Θεό μου;... Άρχισα να φωνάζω... και μετά να τον φωνάζω με όσα ονόματα μου ήταν ήδη γνωστά, να τον σχηματίζω με χαρακτηριστικά που κάποτε φαντάστηκα, τίποτα όμως... σιωπή...! και όταν πια βεβαιώθηκα ότι δεν αποκρινόταν, τότε άρχισα να του μιλώ για σένα, καθώς η παρουσία του ήταν τόσο αισθητή σε αυτή την υποτιθέμενη απουσία του.

Του μιλούσα ακατάπαυστα, όλο και περισσότερο, σχεδόν φλύαρα μετά άρχισα να τον «μαλώνω» Εκείνος όμως.. , μόνο άκουγε, δεν αντιδρούσε σε τίποτα ούτε καν στις εξάρσεις μου, μια Αμετάβλητη Μεγαλοπρέπεια... μονάχα άκουγε.

Αν και προ-γνώριζε εγώ ένιωθα το ειλικρινές ενδιαφέρον του για την συνέχεια της τραγικής μου αφήγησης!

Μπορούσα σκιωδώς να διακρίνω αυτό το υπέρλογο Φως της Δόξας, και Τρία Διακριτά Πρόσωπα που αποτελούσαν Αδιαίρετη Μονάδα... ΑΓΑΠΗ!

Άρχισα να κλαίω, μου ήταν αδύνατο να κατανοήσω την ουσία του Φωτός και οτιδήποτε άλλο, η προσέγγιση, η όποια περιγραφή θα ήταν μωρία... Με σκλάβωνε όμως η Αγάπη του και αυτό ήταν Ζωή και Φώς, Αλήθεια και Αγάπη, Αιτία και πηγή κάθε Αγαθού!

Στην σιωπή και στην Λάμψη σε άκουσα να μου μιλάς... είπα τότε...!

Αυτή η σαρκωμένη αλληγορία των λέξεων, άρχισε να σβήνει, οι λέξεις χάθηκαν, δεν επέστρεψαν ποτέ στο άψυχο χαρτί που τις φιλοξένησε.

Τώρα πια γνωρίζω...

αγαθόν μοι οτι εταπεινωσας με οπως αν μαθω τα δικαιωματα σου
Ψαλμοί 119:71

Εξομολογήσεις

Είναι από αυτά τα βήματα που δεν αφήνουν ίχνη, θα αρκεστώ στην ασφάλεια αυτής της μόνωσης. Κρίμα που μοιάζει περισσότερο με ακολουθία αποχαιρετισμού σε πομπή ταφής. Αίσθηση απόγνωσης έκδηλη σε κάθε δακρυρροούντα ακόλουθο!

Τι νόημα έχει τώρα πια, αν δεν ξέρεις γιατί έζησες τι σημασία έχει το πλήθος των θλιμμένων που σε αποχαιρετούν. Μπορεί να σε παρηγορεί βέβαια η άγνοια τους, μα και εσύ την ζωή κάποιου άλλου έζησες... ποιο το νόημα λοιπόν; έτσι είπα στην άτυχη Ψυχή και προσπέρασα.

Θα σύρω αργά τα βήματα μου, πρέπει να θρηνήσω τα δικά μου κρίματα, την δική μου απώλεια! Πόσο θανάσιμα μισώ αυτή την Λέξη... Απώλεια...! Πως θρηνείς για κάτι αιώνιο, σε ποιες αναμνήσεις η νοσταλγία παίρνει σχήμα;

Κάθε μου σκέψη γεννά και μια καινούργια, αυτό δεν το αντέχω, είπα, μα πως
θα μπορούσα να δραπετεύσω από τον εαυτό μου;

Αγνόησα αυτή την φλύαρη εσωτερική φωνή που βρίσκει χαρά σαν με ελέγχει, κάποιιοι την αποκαλούν συνείδηση, εγώ πάλι την αποκαλώ

Ας σωπάσω καλύτερα, τουλάχιστον για λίγο. Έχω ανυπόμονα δάκρυα που περιμένουν και... ένα σχηματισμένο έρεβος, που δεν επιθυμεί πια την φιλοξενία που η Καρδιά μου προσέφερε.

Ο Χρόνος κυλάει σαν αίμα, ελάχιστη σημασία για μένα, τον αμφισβητούσα πάντα και εκείνος με εκδικείται σχηματίζοντας γραμμές στο πρόσωπο μου! Φθηνή εκδίκηση, αξιολύπητη. Θα προτιμούσα καλύτερο αντίπαλο, τουλάχιστον ίσης αξίας με 'μένα Αν όχι μεγαλύτερης, τότε και μόνο τότε η επικράτηση, η νίκη, έχει κάτι το μεγαλειώδες. Προσπερνώ...

Ο χρόνος είναι επινόηση, μια αναγκαία ψευδαίσθηση που για λόγους επιβίωσης βρίσκει τρόπο να επιβιώνει και αυτός, στα μυαλά των απελπισμένων.

Είναι αυτοί που απατούν εαυτούς και αλλήλους με τις ανυπόστατες ιδιότητες ίασης που του αποδίδουν.

Μικροπρεπείς όπως πάντα. Θα φορέσω το καλύτερο χαμόγελο μου, και με μια μικρή ρυθμική διακριτικότητα θα σας ψιθυρίσω μια μεγάλη Αλήθεια....

Δεν υπάρχουν πληγές, υπάρχουν πλήγματα και Ευλογημένος όποιος τα φέρει με γενναιότητα, δίχως να ζητά με διάχυτη δουλοπρέπεια την απαλλαγή από τα δήθεν δεινά!

Αυταπάτες Πρωταγωνιστικού Μεγαλείου (Κατευνασμός)

Υπάρχει μια ασαφής αδυναμία στην προσπάθεια διάκρισης. Αρρυθμία σκέψεων, μια σύγχυση και η απολεσθείσα λάμψη. Σχεδόν ποτέ δεν βρίσκεται σημείο αναφοράς ακόμα και στις πιο εξοικειωμένες περιοχές της ψυχής.

Κάτι που αποσπά την προσοχή και περίτεχνα σκεπάζει την σκιάδη ακαταστασία.

Είναι τύχη αυτή η απουσία νοσταλγίας για ό,τι προηγήθηκε, δίχως εικόνες, αναμνήσεις και ατέρμονες ώρες καταθλιπτικής περισυλλογής.

Είμαι βέβαιος... αυτός ο απόηχος της σιωπής και η ψυχρότητα που την συνοδεύει, λειτουργεί σχεδόν λυτρωτικά, παράδοξο! Κάθε άνδρη Γη και κάθε σκοτάδι επιτελεί προορισμό, διαφυγή, όπως και αν το δει κανείς.

Μου φαίνεται αυτό το διενικό της υποστάσεως, βρίσκεται σε ανώφελη ταραχή, συμπαρασύρει το υποτιθέμενο αντώνυμο, δεν είναι έτσι όμως!

Πορευόμαστε με ό,τι μας δόθηκε και τίποτα δεν είναι ανώδυνο σε αυτό το θέατρο σκιών. Αυταπάτες πρωταγωνιστικού μεγαλείου, τόσος θόρυβος, περισπασμός δίχως τέλος.

Δεν θέλω πια να πρωταγωνιστώ, με πονάει αυτό, το γνώρισα, δεν έχει νόημα. Θέλω να μένω πίσω, αφανής, παραδομένος στην σιωπή, προσδοκώντας την ημέρα του πυρός.

Είναι συκοφαντικό λεκτικό ποίκιλμα, πως η απόκτηση ενός πράγματος απαιτεί την θυσία κάποιου άλλου, είναι ψέμα!

Αλληλοπεριχώρηση, Απόκτημα και Θυσία δίχως απώλειες ή Αλλιώς η πολυτέλεια της Αγάπης, και τα δυο σωστά μου ηχούν.

Η Αγένεια της Αγάπης (Μικρές Ώρες)

Μερικές προσευχές χάνουν το δρόμο τους και έτσι αδέσποτα περιφέρονται σε μια γοητευτική δυσαρμονία, αλλά απόψε θέλω να υμνήσω την ατέλεια και να θρηνήσω για την επερχόμενη ευτυχία!

Πόσο παράξενο Αλήθεια είναι το γεγονός πως οι απλοϊκοί υπερτιμούν την Αγάπη, παραβλέποντας το γεγονός πως αυτή στην φύση της είναι αγενής και αδιάκριτη.

Εισβάλλει συχνά τις πιο ακατάλληλες στιγμές και πάντοτε Ακάλεστη, Τι Αγένεια..!!!!

02:18 Έχει ησυχία εδώ απόψε και όλα ως συνήθως πεθαίνουν στην ώρα τους, σχεδόν τίποτα δεν αλλάζει και τριγύρω τα αντίτυπα του αοράτου προτύπου επιμένουν πεισματικά στην επίπλαστη ευδαιμονία τους.

02:49 Θα αφήσω για μια ακόμη φορά να με καταπιεί η φωτιά, συνηθίζεις με τον καιρό, είναι όμορφα! Που είσαι απόψε; Ποτέ μου δεν κατάλαβα αν είναι τόλμη ή γενναιότητα αυτή η έλλειψη φόβου, όμως πια, κάθε φορά που σέρνω την σκέψη μου σαν σκιά σε κάθε τόπο που δεν υπήρξαμε ποτέ, νιώθω μια παράξενη αίσθηση γαλήνης!

03:22 Μια παγωμένη στιγμή, αυτό είναι η αιωνιότητα. Τι θα μου δώσεις που δεν έχω; Τι θα μοιραστώ μαζί σου που δεν μου δόθηκε; Αλήθεια. Δεν ξέρω γιατί δακρύζω τόσο συχνά τελευταία!

04:01 Άδειος από σκέψεις και έννοιες, τότε μόνο νιώθω την εγγύτητα. Για τους εγγύς και τους μακράν, θεία ακτινοβολία, ουράνια έξαψη και μια «καινή εντολή» που παραμένει καινή παρά την κακοποίηση και τους αιώνες που παρήλθαν!

04:07 Συγχώρεσε με, ξέχασα απόψε να σου πω πόσο Σ' αγαπώ.

04:33 Θέλω να πάρω τις πληγές απ' την ψυχή σου, να τις κάνω δικές μου, σαν στίγματα στο σώμα μου. Θέλω να γελάς, όσο πιο συχνά μπορείς,.. Να γελάς!

04:50 Νεκρική Σιγή, Πανδαισία ! Τι όμορφα που μιλάει η σιωπή! Όχι, δεν θα κρυφτώ σε κανένα θεώρημα, σε καμιά μελωδία , σε τίποτα που θυμίζει πόνο και την απαραίτητη ψευδο-παρηγοριά που ακολουθεί σαν επαίτης, το καθ' ομοίωσιν δικαιούται την έπαρση!

04:56 Η Αγάπη χάνει την λάμψη της όταν χαθεί ο προορισμός της, σβήνει αργά, με λεπτότητα, αθόρυβα!

04:59 Αφορισμένος μοιάζω και αρκετά Υποκριτής για να παραδεχτώ το πόσο Αληθινός είμαι, όμως... Κάνει κρύο εδώ απόψε, Μπορώ να έχω μια αγκαλιά;

Η Διοτίμα και ο Τόπος της Λήθης

Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε σκέφτηκε η Διοτίμα, το ταξίδι είχε ξεκινήσει με τις καλύτερες των προσδοκιών, ο τόπος της λήθης έπρεπε να βρεθεί... Θεέ μου είπε, πόσο το έχω ανάγκη!! Ήξερε βαθιά μέσα της πως τίποτα λιγότερο δεν μπορούσε να νοηματοδοτήσει την ύπαρξη της, είχε μάθει τα τεχνάσματα του χρόνου, ήταν μύθος ότι μπορούσε να θεραπεύσει τις ρωγμές της ψυχής της, και έτσι συνέχισε το ταξίδι της με άδεια καρδιά και με ξεθωριασμένη ελπίδα πως κάπου παρακάτω ο τόπος της Λήθης θα την υποδεχόταν. Δεν θα ήταν αρκετή ώρα όταν εντελώς αναπάντεχα ακούστηκε μια φωνή να την καλεί με το όνομα της... (Διοτίμα... Διοτίμα)

Δεν μπορεί σκέφτηκε, εδώ σε αυτό τον τόπο στην καρδιά του πουθενά, ποιος μπορεί να υπάρχει, ποιος μπορεί να με γνωρίζει, Διοτίμα... ακούστηκε ξανά το κάλεσμα, και ήταν τόσο γλυκό σχεδόν καθηλωτικό! Για μια στιγμή ταραχτήκε, σηκώθηκε και άρχισε να κοιτάζει δεξιά, αριστερά, προς όλες τις κατευθύνσεις, όμως τίποτα, κανείς!!

Πραγματικά δεν ήξερε τι να κάνει, δεν ήταν φόβος αυτό που ένοιωθε Όχι, το αντίθετο μάλλον, ήταν τόσο θελκτική αυτή η φωνή, καθόλου απόκοσμη, τόσο οικεία!!

Συνέχισε λοιπόν να ψάχνει και να ψάχνει και να ψάχνει, όμως πάλι τίποτα, δεν υπήρχε κανείς τριγύρω. Τότε χωρίς καλά καλά να το σκεφτεί άρχισε να φωνάζει τόσο δυνατά που από την ηχώ της απελπισίας της τρόμαξε και η ίδια.. Που είσαι, μίλησε μου, που;

Η Φωνή αποκρίθηκε... εδώ είμαι Διοτίμα, κοντά σου!!

Και εγώ, εγώ τότε γιατί δεν σε βλέπω; Απάντησε εκείνη...

Γιατί δεν Μ' αγαπάς αρκετά, αποκρίθηκε η Φωνή!!!

Η Διοτίμα δεν είχε τι να πει, ήταν τόσο παράξενο αυτό που μόλις είχε ακούσει! Γιατί δεν Μ' αγαπάς αρκετά; Τι άραγε να σημαίνει αυτό, Σκεπτόταν σχεδόν χωρίς να ανασαίνει

Η Φωνή συνέχισε.. Ψάχνεις τον τόπο της Λήθης, αυτή την υπέρλογο περιοχή που θεραπεύει τις πληγές, έτσι δεν είναι, αυτό δεν πιστεύεις;

Σωστά, απάντησε εκείνη μονολεκτικά

Ξέρεις Διοτίμα, εκεί, σε εκείνο τον τόπο υπάρχει ένα τεράστιο δέντρο, το Δέντρο των Προσδοκιών, τι ακριβώς ζητάς;

Την Λήθη, το παυσίπονο της Ψυχής, αυτό ζητώ, την ανικανότητα του χρόνου που δήθεν γιατρεύει τις πληγές να αντικαταστήσω!

Ο χρόνος δεν έχει χρόνο για της πληγές σου Διοτίμα, και ο τόπος που ζητάς είναι άνυδρος και σκοτεινός και όσοι φτάνουν ως εκεί, αργά η γρήγορα αγκαλιάζουν την πλάνη τους, και μαθαίνουν να ζουν με αυτή ή δραπετεύουν από τον σκιώδη παράδεισο που κακότεχνα ζωγράφισαν για να αποφύγουν την Αλήθεια τους! Υπάρχει όμως άλλος δρόμος... Διοτίμα... κάποιον τον ονομάζουν Αγάπη άλλοι πάλι το αποκαλούν Αλήθεια, δεν θα

βρεθείς σε πλάνη όπως και αν το αποκαλέσεις. Εκεί υπάρχει όχι ο Τόπος αλλά ο Τρόπος της Λήθης, Αλήθεια-Αγάπη!

Παράξενα μιλάς είπε εκείνη, τι είναι Αλήθεια και τι Αγάπη, ποιος ο Τρόπος της Λήθης, και εσύ;

Η Αλήθεια Διοτίμα βρίσκεται στην Αγάπη και η Αγάπη αποκαλύπτει την Αλήθεια και τους Τρόπους της! Και εγώ; Εγώ είμαι ακόμα εδώ, μιλώ σε εσένα, ήμουν πάντα εδώ, κρυμμένος σε κάθε σου βήμα, σε κάθε σου σκέψη, σε κάθε λέξη σου, σε κάθε πτώση σου, εγώ ήμουν πάντα εδώ! Μπορώ να γίνω ό τóπος και ο τρόπος της προσδοκίας σου, Σ' αγαπώ....

Και εγώ νιώθω πως... (προσπάθησε εκείνη να ψελλίσει)

Μην πεις τίποτα Διοτίμα, γνωρίζω. ..! Άνοιξε μονό την καρδιά και κλείσε τα μάτια και ο τóπος της κάθε λήθης θα σου αποκαλυφθεί, Μ' αγαπάς;

Στέρεψα από λέξεις, Σ' αγαπώ...! Ας γίνει έτσι!

Εκτός απ' την Ψυχή μου
Χρονικό σε Αταξία

Κεφάλαιο 1

Ο Πατέρας J.: στην Αγγλικανική εκκλησία έχει ένα μοναδικό τρόπο να εφευρίσκει θέματα προς αξιολόγηση, είναι οπαδός της μεθοδικότητας και αγαπάει σε μένα τον τρόπο που αμφισβητώ ακόμη και τα πιο αυτονόητα πράγματα. Με πρακτικές διαθέσεις άλλωστε βρέθηκα εκεί, τυπικές διαδικασίες, η διακόσμηση του Ναού για την παρουσίαση του βιβλίου μου, Ημερομηνία, Ώρα και κάποιες λεπτομέρειες που σε άλλη περίπτωση θα ήταν ασήμαντες.

Χαμογελαστός, με ένα φωτεινό πρόσωπο, εξακολουθούσε να προσπαθεί να με παρασύρει σε συζήτηση. Ανταλλαγή σκέψεων το αποκαλούσε.

Έπρεπε να είμαι ευγενής, αν και δεν μπορούσα να εστιάσω το βλέμμα μου, δείχνοντας έτσι, πως αν μη τι άλλο, παρακολουθώ την ανάγκη του για κοινωνία επί της αμφίδρομης βάσεως, όπως ορίζει το πρωτόκολλο της κοινωνικότητας. Βέβαια, διόλου δεν ανησυχούσα για την αποτυχία μου αυτή, μετά από τόσα χρόνια είχε καταλάβει αυτήν την αδυναμία προσήλωσης, που πια είχε γίνει ένα με την φύση μου.

Ιδιορρυθμία, στοχασμός, δεν είναι έλλειψη εστίασης στον χώρο ή οπουδήποτε, το γνώριζε, και αυτό μου προσέφερε μια λυτρωτική αίσθηση. Δεν υπάρχει χρόνος για παρανοήσεις, δεν είναι επιθυμητό.

Ναι, μα Φυσικά... απάντησα σε κάποια ερώτηση που δεν θυμάμαι πως διατυπώθηκε ούτε και τον λόγο που ειπώθηκε. Συνέχιζα διακριτικά να μοιάζω ακροατής της στιγμής, κοιτάζοντας παράλληλα τότε προς την είσοδο του Ναού και άλλοτε προς την έξοδο, το ίδιο πράγμα ατένιζα, η θεωρητική οπτική μεταβαλλόταν.

Θυμήθηκα εσένα, την διαδρομή μας, όλα εκεί γνώριμα αν και τόσο διαφορετικά. Κοινός τόπος ή τρόπος, δεν είχε ποτέ σημασία, πάγωνε ο κόσμος και ο χρόνος στην παρουσία σου. Ηγάπησα ή Αγάπησα, το πρώτο μου φαίνεται πιο εύηχο, ποιητικό και ποιοτικό συνάμα. Ηγάπησα λοιπόν την σκιά σου, λέω για αυτή την απαλότητα της κίνησης σου, μια ειλικρινής σεμνότητα που ακριβώς επειδή είχε ταπεινότητα, έδειχνε το μεγαλείο σου! Καλοτάξιδο είπε, χαμογελαστά ο Πατέρας J:!!!

Χαμογέλασα και εγώ ποιώντας μια διακριτική υπόκλιση σεβασμού και αποχώρησα.

Όλα ήταν σε τάξη, Όλα...

Εκτός απ' την Ψυχή μου...

Κεφάλαιο 1α

Η ερμηνεία της Σ.: Ήταν απλά συγκλονιστική,

Αυτή η Γυναικά έχει ένα μοναδικό τρόπο να σκηνοθετεί επιτυχώς την καθημερινότητα της, σχεδόν με ένα καθηλωτικό τρόπο. αδυνατώ να κατανοήσω την ανασφάλεια της, κάθε φορά που ερμηνεύει στην σκηνή! Αντιλαμβάνομαι βέβαια πως ως ηθοποιός υπόκειται στις εντολές του σκηνοθέτη, για αυτό και επιμένω κάθε φορά να της υπενθυμίζω πως είναι εντελώς λανθασμένη η αντίληψη που επικρατεί, περί του όρου και της αποστολής που αυτός ενέχει, για μια δήθεν δημιουργία ήθους, Αυθαίρετη ετυμολογία. Η άνευ δόλου, Δυνατότητα εξαπάτησης είναι ικανότητα, υποκριτική τέχνη όπως επικρατεί, αρκεί κάνεις να μην πανικοβάλλεται στην θέα του εαυτού του. Γυμνή Αλήθεια!

Μιλήσαμε για το ενδυματολογικό σημαινόμενο της παράστασης και την αντισυμβατική της διάσταση. Είχε ενδιαφέρον!

Αξιολογώ τους Ανθρώπους κυρίως από τα μικρά πράγματα, την καθημερινότητα και κάποιες λεπτομέρειες που συνήθως δεν γίνονται αντιληπτές.

Αγαπώ τον τρόπο που δηλώνει την Γυναικεία της υπόσταση, λεπτές κινήσεις την ώρα του δείπνου, συστολή, και χαμηλόφωνη φλυαρία. Είναι όμορφο να φαίνεσαι αυτό που είσαι, καμία υπερβολή ή ανάγκη προσποίησης!

Η Ώρα της επιστροφής, σχεδόν καθόλου κίνηση στον δρόμο, παύση λέξεων.

Μπορούσα να παρατηρώ από το αυτοκίνητο όλο αυτό το διχασμένο του πράγματος.

Την Κακογουστιά της πόλης, τους ημι-φωτισμένους παράδρομους και τους σκοτεινούς Ανθρώπους. Παρασύρομαι σε συμπεράσματα, δεν είναι πάντα ωφέλιμο, μα κάποιες φορές μου είναι δύσκολη η αναγκαστική ανοχή.

Η Σ.: Θέλησε να μετριάσει την αμηχανία της σιωπής, την διαβεβαίωσα πως όλα ήταν στην θέση τους

Εκτός απ' την Ψυχή μου...

Κεφάλαιο 1β

Με μια αλληγορία θα σας δολοφονήσω, είπε αποφασιστικά!

-Δεν είναι καθόλου έτσι αντέτεινα, δεν πρόκειται περί αυτού, κανένα δόλο δεν βρίσκω στην λυτρωτική σας πρόθεση, άλλωστε θα με απαλλάξετε από την μίζερη σκιά μου, λοιπόν... Σας ευχαριστώ. Είμαι έτοιμος...

.....

Μειδίασα, κάπως έτσι θα ξεκινούσα την συγγραφή ενός Θεατρικού διαλόγου!

Είμαι Αιρετικός, ήμουν πάντα, όπως κι αν το κοιτάξεις. Ευχαρίστησα τον Θεό γι' αυτό και συνέχισα.

Θανάσιμη μονοτονία, η ίδια πάντα διαδρομή, ευτυχώς που υπάρχουν τα έκτακτα φαινόμενα, τα θαύματα ή Φαντασιώσεις των λιγόψυχων.

Εκάλη, παρεκκλήσι των Αγίων Αγγέλων, νιώθω μια αδικαιολόγητη ηρεμία στην θέα των δέντρων που το σκεπάζουν, τόσο έντονα που μπορώ να συγχωρήσω την υπερβολή του Ονόματος που φέρει το οίκημα, Αγίων Αγγέλων!

Μου αρέσει η ερημιά της πόλης την νύχτα, δίνει αιτία στην επιθυμία για ένωση με την κατ' ουσία Αλήθεια.

Η Αγαπητή μου Λ.: Πορεύτηκε με τον παιδικό της φόβο, τον φόβο της βροχής. Έπρεπε να ήταν εδώ, σίγουρα θα άλλαζε γνώμη. Κάποιες στιγμές, έχω την αίσθηση, ο Θεός θέλοντας να αλλάξει την αισθητική του τοπίου, απεγκλωβίζοντας μας, από την μονοτονία της πτωτικής μας αντίληψης, στάζει ελπίδα ως ύδωρ, και έτσι αλλοιώνονται και σβήνουν τα ίχνη της πορείας που διανύσαμε, στην έπαρση της αυτοδικαίωσης μας ! Όλα γύρω έχουν δεχθεί την ευεργετική αίσθηση της ουράνιας δροσιάς και όλα μοιάζουν καθώς πρέπει... Όλα Εκτός απ' την Ψυχή μου...

Κεφάλαιο 1γ

Οδός Mazeh, Οδός Yad Harutsim, Ισραήλ

Οικειότητα και νοσταλγία. Σκέφτομαι ποιος από του δύο μας, βρίσκεται σε λάθος τόπο και κυρίως για τους λάθος λόγους. Υπάρχει κάτι το εξαιρετικό να θαυμάσει κανείς εδώ, παρ' όλα αυτά προέχει η προοπτική μιας ουσιαστικής αποκάλυψης,

Είμαι Υιός Ισραήλ, Σημείο καθοριστικής αναφοράς.

Δόξα εις τον Θεόν, εδώ υπάρχουν πραγματικοί Ραβίνοι και όχι Χριστό-κάπηλοι. Μου μιλούν για τον Πατέρα με σεβασμό και εγώ προσφέρω τον Υιό με Αγάπη. Ειρηνική συνύπαρξη, ως Θυμίαμα ενώπιον σου!.. είπα... καθώς όλα ησύχαζαν μέσα στην αίγλη των εικόνων που συνέθεταν παρελθόντα και μέλλοντα σε ένα αιώνιο παρόν, Αμήν και Ναι, Όλα ησύχαζαν, Όλα..

Εκτός απ' την ψυχή μου...

Κεφάλαιο 2

Πέμπτη του σωτηρίου έτους όπως συνηθίζεται, 2012, Πολιτιστικό Κέντρο Δήμου Γ.: Αίθουσα Τέχνης 2. Μεγάλες προσδοκίες, Μεγάλες Πτώσεις.

Η Αντικειμενικότητα στην Τέχνη είναι αντικειμενικά Ανοησία!

Όσο περνάει ο καιρός μου είναι πιο ανώδυνο να παρατηρώ τους παρατηρητές παρά το προς έκθεση αντικείμενο.

Συχνά γίνεται αποκρουστική η προσπάθεια του καλλιτέχνη να προσδώσει σαφήνεια σε ένα έργο δομημένο σε αλληγορικά σχήματα. Αυτή ακριβώς η προσδιοριστική τάση είναι που καθιστά το έργο υποτονικό και επιτηδευμένο.

Τέχνη ως έκφραση υποκειμενικού χαρακτήρα, Τέχνη ως ικανότητα εξαπάτησης.

Αρχέγονη ροπή προς την δημιουργία, μικροί Θεοί σε διαδικασία ανάπλασης, χωρίς δυνατότητα αιωνιότητας, μάρφωμα καταδικασμένο στην φθορά. Η παθογένεια ή το ανικανοποίητο της Τέχνης.

Τέχνη είναι και η αναπνοή, αλλά κανείς δεν το Θαυμάζει! Ο τρόπος του να ζεις, λέγοντας, να ζεις πραγματικά έστω κι αν δεν περιφέρεσαι επιδεικτικά όπου αντιλαμβάνεσαι Φώτα και κάθε λογής Βοή.

Καταφυγή, επίκτητη κλήση προς την ειδωλοποίηση! Δεν υπάρχει τόσο η ανάγκη του να προσθέσουμε γνώσεις στις ήδη υπάρχουσες, όσο το να αφαιρέσουμε τις μυθολογικές στάχτες και κάθε είδους αγκυλώσεις που λάβαμε ως αναγκαστική κληρονομιά, κάθε είδους!

Ο Καθηγητής Δ.Α.: επιμένει πως πρέπει να βιώνουμε την αγωνία του καλλιτέχνη ως τρόπο κατανόησης της δημιουργίας του. Νομίζω πως κάτι τέτοιο, δεν είναι παρά μια έκπτωση, από κάθε άποψη, μια υπεραπλουστευμένη προσέγγιση.

Δεν έχει νόημα να εμπλακώ σε κάτι τέτοιο, δεν υπάρχει κοινός τόπος άλλωστε.

Προσπαθώ να δω με άλλα μάτια, με μια παθητική ουδετερότητα, αγαπώ τις προσοδοφόρες αποστασιοποιήσεις. Ναι!

Ο Χώρος φωτίζεται με ένα σχεδόν μαγικό τρόπο, δεν ξέρω βέβαια, αν τα έργα είναι αντάξια αυτού του Φωτός!

Όλα παραμένουν σε θέση Θέασης, καθώς είθισται, Όλα...

Εκτός απ' την Ψυχή μου...

Κεφάλαιο 2α

Πρωινό απουσίας, μερικές λέξεις και πολλές προσευχές

Ομιλία στο Πνευματικό Κέντρο της Καθολικής Εκκλησίας του Αποστόλου Παύλου.

Η Εγκαρδιότητα του Πατρός Π.: μετριάζει τις αναστολές μου.

Η Θρησκευτική Τέχνη ως Θεολογική Προσέγγιση. Υπάρχει μια ευταξία και αυτό εκτός από γοητευτικό με βοηθά να βάλω τις σκέψεις μου σε σειρά.

Οι ακροατές είναι δεκτικοί και ταυτόχρονα μεταδοτικοί ως προς την ηρεμία που τα πρόσωπα τους αποπνέουν. Έχει πάντοτε ιδιαίτερη αξία η αμφίδρομη σχέση, σε όποιο επίπεδο και αν επιτυγχάνεται.

Ο Πρόλογος του Ιερέα, το χαμόγελο και οι φιλοφρονήσεις του, μου δημιουργούσαν την αίσθηση μιας παράταιρης αποδοχής. Άλλωστε οι διαφορές μας σε θέματα ζωτικής σημασίας, περί πίστεως και δογματικής αναμόρφωσης, ήταν γνωστές. Ωστόσο ένιωθα την Ανάγκη να περιοριστώ στον σκοπό της προσκλήσεως, που μου έγινε, και να μην επιτρέψω στον ατίθασο και γεμάτο εξάρσεις χαρακτήρα μου να καυτηριάσει λανθάνουσες αντιλήψεις και νοοτροπίες, άσχετες με το περιεχόμενο της παρουσίας μου στον χώρο. Έπρεπε απλώς να κάνω την ομιλία μου, και τίποτα πέραν αυτού.

Η Ροή εξαιρετική όπως και το κοινό, καταρτισμένο επαρκώς και με εμφανή την προσκόλληση σε κάθε τι το Θρησκευτικό, ασχέτως αν στο δικό μου μυαλό η Θρησκεία είναι Ψυχοσωματική Νόσος. Ήμουν και παραμένω οπαδός της Πίστης, του Λόγου, του ιδίου του Θεανθρώπου.

Ο Κατά Πάντα Ευγενής Ιερέας με ευχαρίστησε, και ανταπέδωσα με ειλικρινή εγκαρδιότητα.

Με συνόδευσε μέχρι το αυτοκίνητο, Θα προσεύχομαι για σένα μου είπε, και πρόσθεσε, ξέρω πως και εσύ, θα κάνεις το ίδιο για μένα, πριν προλάβω να αρθρώσω λέξη, εκείνος συνέχισε λέγοντας... Τώρα Γιάννη μου, βέβαια, ε.. ξέρεις πως είναι αυτά τα πράγματα, οι προσευχές αμφοτέρων θα αποκαλύψουν την Χάρη, όλες οι Προσευχές εισακούονται.

Φυσικά, έτσι είναι, γιατί έτσι πρέπει να είναι, του απάντησα, και με την σειρά μου προσέθεσα και εγώ,... Βέβαια οι δικές σας προσευχές φτάνουν ατονισμένες,

εξ αντανάκλασεως, οι δικές μας πάλι, βρίσκουν στόχο, κατευθείαν στην Πηγή, δίχως στάση, χάσιμο δρόμου ή χρόνου και απαλλαγμένες από παντός είδους ελπιζόμενη μεσιτεία.

Ασπασμός, εν φιλήματι Αγίω... και όλα κατ' αναλογία καλώς τοποθετημένα, όλα

Εκτός απ' την Ψυχή μου...

Κεφάλαιο 2β

Το Χαρακτηριστικό αυτού του Άρθρου είναι ο Επαγωγικός Λογισμός. Αυτοανααιρούμενη απόπειρα τεκμηρίωσης. Εμμονές σε μια παρελθούσα αυθεντική ερμηνευτική επάρκεια, με αξιώσεις διαιώνισης που εκτείνονται έως συντελείας του αιώνας. Γίνεται τόσο αποκρουστικό μέσα σε αυτή την έπαρση.

Αδιανόητος ο τρόπος πρόσληψης αυτού του δήθεν δικαιώματος, που καταλήγει σε μια ευσεβοφανή τρομοκρατία.

Ακόμα και οι λέξεις τους, υποτίθεται, πως έχουν κάτι το μυστηριακό, ειδωλολατρικά μαγικό, ίσως γι αυτό αρνούνται την όποια απόδοση/παράφραση ή μετάφραση!

Αλήθεια, που βρίσκει στέγη σε ανάξιους νοσταλγούς του σκοταδισμού, μοιραία μεταβάλλεται σε σκοτάδι και αυτή. Τέτοιας ποιότητας Αλήθεια, Απλώς δεν υπάρχει!

Σχεδόν ποτέ ,δεν θα βρει κανείς, ιδανικές συνθήκες για να γκρεμίσει αυτή την αυτοκρατορία της σήψης.

Κρυφή ελπίδα για μια μελλοντική αποκατάσταση του συνόλου των πραγμάτων, όπου Όλα θα βαίνουν καλώς, Όλα...

Εκτός απ' την ψυχή μου ...

Κεφάλαιο 2γ

Οι πρωινές συζητήσεις είναι κάτι που πάντα με ενοχλούσε. Η Αγαπητή μου Ε:. Προσπαθούσε εντέχνως να εκμαιεύσει περιοχές του μυαλού μου, που δεν είχε δικαίωμα να βρίσκεται.

Φυσικά εκτίμησα την ευρηματικότητα και ικανότητα σε αυτό της το εγχείρημα, ωστόσο επέλεξα τον δρόμο του αποφατισμού, κάτι που με ενοχλεί να έρχομαι αντιμέτωπος, το έδωσα με την σειρά μου και εγώ, απλόχερα. Προς αποτροπή μιας αντίστοιχου τύπου μελλοντικής προσπάθειας.

Έστω... Έστω, ας είναι... είπε με μια αισθητή ενόχληση στο βλέμμα και την Φωνή, και συνέχισε, Το καθήκον σε καλεί, έτοιμος;

Συγκρατημένος και συγκροτημένος περιεργαζόμουν ένα κακής ποιότητας διακοσμητικό που βρισκόταν τοποθετημένο στο γραφείο της, χωρίς να απαντώ!

Περισσότερο προσπαθούσα να μην γελάσω, βλέποντας όλη αυτή την ταραχή που εσκεμμένα αλλά καλοπροαίρετα της είχα προκαλέσει.

Ααααα... είμαι και άορατη τώρα, είπε, με φωνή που ήθελε να ακουστεί λίγο πάνω από τις φυσικές της δυνάμεις.

Συνέχισα να μένω αμίλητος, παρ' όλα αυτά γύρισα το πρόσωπο μου προς το μέρος της, άρχισα να την κοιτάζω επίμονα, σχεδόν διερευνητικά, στα μάτια, κάτι που προφανώς της προκάλεσε αμηχανία και επιπρόσθετο εκνευρισμό.

Σηκώθηκε, κάτι άρχισε να ψελλίζει, θυμός και ακατάστατος βηματισμός, άνοιξε την πόρτα και φώναξε.. όλα είναι έτοιμα, αν είσαι κι εσύ, μπορούμε να ξεκινήσουμε την πρόβα, ΑΥΤΑ! Και έφυγε.

Ξέσπασα σε γέλια, Αγαπώ τις αυθεντικές αντιδράσεις των Ανθρώπων...!

Ήταν μια όμορφη ημέρα για να γράψουμε Μουσική

ή έστω για να την αφήσουμε να μας θεραπεύσει. Άπαντες παρόντες με μια Προσδοκία Ίασης, Όλοι και Όλα σε κατάσταση αναμονής, Όλα...

Εκτός απ' την ψυχή μου...

Κεφάλαιο 3

Ενδόμυχα θα ήθελα ο μόνος λόγος που θα έβρισκα για να δικαιολογήσω την ύπαρξη μιας καύχησης, σκηνωμένης εντός μου, να προκύπτει από μια απλότητα που θα μπορούσε να αποδοθεί με δύο λέξεις. Η Όμορφη θέα, στην πίσω πλευρά του σπιτιού ή τα έντονα χρώματα που αποτελούν ένα σπάνιας αισθητικής και κομψότητας ζωντανό έργο τέχνης στον κήπο μου. Δύσκολες καταστάσεις και Δυσκολεμένες Ψυχές, και ό,τι προηγείται, έχει την μορφή της έπαρσης. Δεν είναι άλλο, παρά ένας εγκλωβισμός στους περιοριστικούς τίτλους τιμής, που κατ' ανάγκην αποκτήσαμε.

Δεν βρίσκω άλλης εντάσεως αιτία, που να περιορίζει τόσο τον ορίζοντα ελευθερίας όσο τον συμφωνημένο εγωκεντρικό ετεροπροσδιορισμό.

Πέρασα 2 ημέρες στο Hildesheim προσπαθώντας να ξεριζώσω κάθε τι δικό σου απ' την ψυχή μου, δεν ξέρω αν τα κατάφερα. Νέα προοπτική στην έναρξη της ημέρας, η Διάλεξη κατά τα φαινόμενα είχε επιτυχή έκβαση, αν και βγήκα αρκετές φορές εκτός κειμένου. Παράδοξο να ομιλεί κανείς για κάτι που απεχθάνεται, Η Τέχνη της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας!

Ο Περίπατος στο Lichtenberg μου γέννησε μια νοσταλγία. Αντιπαραβολή ανόμοιων δρόμων σε παράλληλη τροχιά. Δεν γελάς συχνά, μα όταν το κάνεις, δίνεις ένα άλλο Φως στα πράγματα που σε περιβάλλουν, τα κάνεις να μοιάζουν πιο όμορφα, από ότι στην πραγματικότητα είναι. Νομίζω αυτή η ικανότητα σου, θα μου λείψει πιο πολύ από όλα!

Biesdorf, Μου φαίνεται είμαι ο μόνος σε αυτό τον δρόμο, που μοιάζει να μην έχει προορισμό, έστω και αν έχω τόσα που πρέπει να διευθετήσω.

Ο Καιρός είναι όπως πρέπει εδώ, τα σύννεφα με ακολουθούν όπου και αν βρίσκομαι, κρύβουν τον Ήλιο όταν υπάρχει λόγος να πράξουν κάτι τέτοιο, και έτσι υπάρχει μια αρμονική αντιστοιχία.

Η ομοιογένεια αυτής της Χώρας παραμένει αναλλοίωτη και οι ώρες πάντα στην ώρα τους, πειθαρχημένα, "Όλα βάση προγράμματος, "Όλα Εκτός απ' την ψυχή μου...

Κεφάλαιο 3α

Είχα χρόνο να συλλογιστώ την παρερμηνεία της Αγάπης, σε επίπεδο Αποκάλυψης.

Μου είναι δύσκολο να την εντάξω σε ένα διαλεκτικό πλαίσιο, που εμφανίζεται στο επίπεδο, Σύνθεσης και Αντίθεσης. Είναι πολύ δογματικό και εκ των πραγμάτων, επικίνδυνα ανεπαρκές. Άλλωστε μια υποκειμενική κατανόηση θα ήταν τόσο επιβλαβής και προβληματική. Μικρό τόλμημα, Μεγάλο τίμημα και η πραγματικότητα αργά ή γρήγορα θα μας θέσει εν υπνώσει.

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, εμπεριέχει μια Θυσιαστική τάση, μια θεληματική ελάττωση και αρκετό πόνο σε οντολογικό επίπεδο. Συμπορευόμενη με την Έννοια της Δικαιοσύνης και με μια υπέρλογη αίσθηση ηθικής. Οπωσδήποτε αν αφαιρεθεί κάποιας εκλεκτικής συγγένειας συστατικό της, μοιραία θα επέλθει η υποβάθμιση, με τις γνωστές παραμορφωτικές προεκτάσεις και συνέπειες που απορρέουν από μια τέτοιου μεγέθους κακοποίηση.

Σαν σήμερα, πριν από πολύ καιρό, συνειδητοποίησα το αναπόφευκτο της επισφαλούς κίνησης μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Δεν θα έβγαζε νόημα η ύπαρξη μας, αν ήταν διαφορετικά. Οπωσδήποτε απαιτεί μια μορφή γενναιότητας να οδεύεις προς τον αφανισμό, έχοντας πλήρη επίγνωση.

Η Απόδοση, οποιασδήποτε αιώνιας προοπτικής στα πράγματα, συνεπάγεται πίστη, πεποίθηση, σχέση, εμπειρία, βεβαιότητα. Αυτό απαιτεί Αγάπη.

Οι σκέψεις για μια ακόμη φορά, κατάφεραν να ισορροπήσουν, Όλα βρίσκονται στην σωστή του Βάση, Όλα...

Εκτός απ' την ψυχή μου...

Κεφάλαιο 3β

Η επιστροφή μου στα πάτρια εδάφη συνοδεύεται από πληκτικές εκπλήξεις, σχετικά αναμενόμενες, ωστόσο εκπλήξεις, κατ' επέκταση μη επιθυμητές.

Η Κ.: Επιμένει πεισματικά, να επαναφέρει την ματαιοδοξία στην καθημερινότητα μου. Η εικόνα που συντηρεί για μένα, την οδηγεί σε αυτού του είδους τις υπερβολές, δεν βλέπω κάποια σκοπιμότητα σε αυτό, ούτε αποδίδω κάποια μεταφυσική χροιά πειρασμικής δοκιμασίας. Απλά, μου είναι δύσκολο να την κάνω να πιστέψει, πως αυτό το πρόσωπο που φέρει το όνομα και τα χαρακτηριστικά μου, είναι πια Νεκρό!

Ο Θάνατος μου, με κατέστησε Ζωντανό. Ωστόσο η Κ.: ίσως χρειαστεί χρόνο για να με θρηνήσει, και εγώ δεν τον διαθέτω!

Τα πιο σπουδαία και σημαντικά πράγματα, είναι εκείνα που με άδολη απλότητα πηγάζουν από τα χείλη των παιδιών. Μπορεί κανείς να διδαχτεί την απλότητα της ζωής και αντίστοιχα την ματαιότητα που υπάρχει σε βαθυστόχαστες υψηλές έννοιες. Δεν είναι τυχαίο που τα προέκρινε ως πρότυπο, ο Γεννητός Θεός Λόγος!

8ο Δημοτικό Σχολείο Ν.:

Τύχη και ευλογία, να βρίσκομαι ανάμεσα σε παιδιά, καλεσμένος για μια λιτή ομιλία, με θέμα την ωφέλεια της Μουσικής. Προτιμούσα να μείνω στο προαύλιο, παίζοντας μαζί τους, οπωσδήποτε θα είχε μεγαλύτερο ενδιαφέρον ή έστω θα μπορούσαμε να αλλάξουμε ρόλους, παίρνοντας εγώ την θέση του Μαθητή, περιμένοντας να ακούσω κάτι πραγματικά ωφέλιμο από εκείνα! Τι όμορφα που θα ήταν!

Καλοσύνη και έμφυτη ευγένεια, στις λέξεις, στις κινήσεις, ένας ουσιαστικός σεβασμός, που ευτυχώς δεν πρόλαβε κανείς να τους τον διδάξει, ίσως για αυτό να έχει αυθεντικότητα. Πως μπορείς να ανταποκριθείς σε μια τέτοια καλοσύνη;

Σε κατάσταση Αυθορμητισμού ανέσυρα από την μνήμη μου, εικόνες και ήχους.

Θυμήθηκα κάθε παιδικό Παραμύθι που είχα ακούσει, και αναρωτήθηκα για την αφορμή και Όχι για την αιτία που όλα ανεξαιρέτως είχαν κοινό Τέλος.

«Και έζησαν αυτοί καλά, Και εμείς Καλύτερα»!

Μα τέλος πάντων, δεν ξέρω κανέναν που έζησε καλύτερα από εκείνον τον Βάτραχο που μετά το φιλί της Πριγκίπισσας, μεταμορφώθηκε σε ένα πανέμορφο Νεαρό, όπου έζησε αυτό τον δυνατό Έρωτα μαζί της, κληρονομώντας παράλληλα και το Βασίλειο σε εκείνη την Χώρα που δεν

είχε όνομα, και η Βασιλεία στην κληρονομιά που του δόθηκε δεν είχε τέλος, ήταν αιώνια!

Κι' όμως, θα μπορούσε να είναι Αλήθεια, σκέφτηκα! Αυτό το «Παραμύθι» περιείχε όλες τις σωτηριώδεις Αλήθειες.

Πίστη, Αγάπη, Έρωτας, Χάρη, Κληρονομιά, Αιωνιότητα!

Το Επιμύθιο ηχούσε ως Δοξολογία...

Για μια στιγμή μου Φάνηκε, πως κάθε κτίσμα κλίνει γόνυ σε αυτή την τελευταία υπενθύμιση, σε αυτή την διαβεβαίωση για το επερχόμενο.

Τα πάντα ησύχαζαν πια, βιώνοντας την Εσωτερική Βασιλεία, αναμένοντας την εκπλήρωση της υπόσχεσης. Γλυκασμός και Θεία Παρηγοριά, όλα τα βλέμματα είχαν στραφεί Ψηλά. Πληρότητα Φωτός, Όλα είχαν ειρηνεύσει πια, Όλα

Μαζί και η Ψυχή μου....!

ISBN: 978-960-93-4182-0

νέο Flipping book

24

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς:11